

man så meget glæde af mange år efter. Det er ikke særlig retfærdigt, men sådan er det. Og det er en bivirkning, jeg vil være parat til at tage med.

Så vil jeg sige til hr. Buksti om finansieringen, at det skulle vel strøs ud over det hele. Men jeg sagde, at hvis man ikke kunne finde det, vi snakkede om, i første omgang, nemlig 1,5 mia. kr. i 1999 – lad os tage nogenlunde det beløb – måtte vi i givet fald for CD's vedkommende sige, at vi mener det her så alvorligt, at vi ikke ville vige tilbage for at lade det gå ud over andre skatter, for vi føler, at denne her er meget uretfærdig.

Det vil være mit svar igen. Nu ved jeg godt, hvorfor hr. Jacob Buksti spørger om det med skatteløftet, men det tror jeg ikke vi skal have blandet ind i diskussionen i dag.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt man kunne fjerne boligen fra selvangivelsen. Faktisk er det sådan, at da CD blev dannet i 1973, stod der på forsiden af CD's allerførste pjece »Boligen ud af selvangivelsen«, og det genkalder jeg mig tit, for man kunne spørge, da vi nu er konsistente i vor gamle tro: Var det noget? Når jeg ikke tror, det kan lade sig gøre i dag på en økonomisk rigtig måde, er det, fordi renteudgifterne er steget så voldsomt. Jeg mener faktisk at kunne huske, at CD på et tidspunkt opererede med en tanke om et eller andet fastfrosset beløb, som man så lod stå i al fremtid, og som derved blev mindre og mindre værd, idet man lod inflationen spise det op.

Jeg tror, at renteudgifterne er oppe på et niveau, hvor det måske navnlig ikke går op med lejeværdien, og jeg noterede mig til min store sorg, at hr. Jes Lunde ikke tog ejendomsskatterne med i sit dagsordensforslag i dag.

Jeg vil ikke sige, at tanken om helt at holde boligen ude af selvangivelsen ikke har været inde i CD's verden, for det har den, men jeg tror, at renteudgifter i dag udgør for stort et beløb, og hvem kan garantere 25-30 år frem i tiden? For det er det, vi snakker om, og hr. Jes Lunde nævnte selv en tidshorisont på 25 år, og det har noget med pantebreve og alt det dér at gøre. Hvem ville kunne gå ud og garantere et politisk flertal? Ville folk tro på det? Jeg tror det ikke. Så jeg ser et hav af vanskeligheder i det, og derfor må jeg afvise det.

Men jeg skal gerne vedkende mig min historiske arv og sige, at vi har opereret med den tanke.

Nu lyser lampen.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil godt lige fortsætte den diskussion lidt endnu om, hvad der sker for nuværende og nye ejere.

Det, der sker, er, at de nuværende ejere får en lavere udgift, og de får en værdistigning. De unge, der køber, kommer formentlig til at betale nogenlunde det samme, som hvis lejeværdien stadig væk var der. Er det så et smukt billede, der kommer ud af det? Nej, det er det ikke, for det betyder, at de unge, der køber, vil komme til at betale det samme, som hvis der var en lejeværdi, men i stedet for, at lejeværdien går i statskassen, vil de betale lejeværdien som ekstra ydelser til dem, de købte boligen af, og det vil sige, at de giver penge til den ældre generation. Det koster penge for statskassen, og det betyder, at de ad anden vej skal betale mere i skat til staten eller acceptere, at staten må skære ned på det sociale område.

Det får sådan set en meget uskøn virkning, hvis man kun fjerner lejeværdien, og derfor er det, vi siger, at vi godt vil fjerne lejeværdien, men at vi samtidig skal gøre noget andet, for ellers er det en omfordeling fra de unge til de gamle, og det synes vi sådan set er en rigtig dårlig idé.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg forstå på fru Mimi Jakobsen, at eventuelle skattestigninger sådan skal strøs lidt ud over det hele.

Jeg vil nu skuffe fru Mimi Jakobsen med at spørge en gang til til skatteløftet, for det har jeg sådan en fornemmelse af, at fru Mimi Jakobsen ikke vil gå så meget ind på, så jeg vil spørge på denne facon: Er det ikke rigtigt, at hvis man ikke ophæver skatteløftet, vil det være sådan, at en skattestigning spredt ud over det hele ikke ville ramme de højeste indkomster? Det synes jeg godt at jeg vil have et svar på.

Jeg kan så godt forstå, at fru Mimi Jakobsen vil opbevare det dagsordensforslag på et sikkert sted. Jeg tror, min gamle ven Jens Risgaard ville have opbevaret det på natbordet, så det lå der, når VK-partierne ringede, så fru Mimi Jakobsen kunne citere det ordret, og det er jo dér, det skal bruges.

Men hvad er det, som gør, at fru Mimi Jakobsen i dag må mene noget andet, end hr. Peter Duetoft gjorde den 25. maj 1993, da man diskuterede omlægning af skatterne her i Tinget. Da